

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **A.P.**, bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. J.P., advokátom v D., proti žalovanému **Ing. JUDr. K.M.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. A.K., advokátkou v K., o **4 800 000 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 22 C 138/2000, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2007, sp. zn. 5 Co 417/2006 a uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 26. apríla 2007, sp. zn. 5 Co 417/2006 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2007, sp. zn. 5 Co 417/2006 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 26. apríla 2007, sp. zn. 5 Co 417/2006 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom (v poradí druhým) z 13. júla 2006, č.k. 22 C 138/2000-179 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 4 800 000 Sk s 17,6%-ným úrokom z omeškania od 8. júla 2000 do zaplataenia a náhradu trov konania 101 022 Sk. Súčasne zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312 585 Sk na účet jej právneho zástupcu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dokazovaním vo veci mal preukázané, že žalovaný ako exekútor v exekučnom konaní 20. novembra 1998 vydal dražobnú vyhlášku, ktorou vyhlásil, že dňa 21. decembra 1998 vykoná dražbu nehnuteľností v kat. úz. L. M. zapísaných na LV č. X.. V dražobnej vyhláške bolo medzi podmienkami dražby vyhlásenie, že osoby, ktoré môžu uplatniť práva nepripúšťajúce dražbu v zmysle § 55 ods. 2 Exekučného poriadku, sa vyzývajú, aby uplatnenie týchto práv preukázali pred začatím dražby a upozorňujú sa, že inak také práva nemôžu uplatniť na ujmu dobromyseľného vydražiteľa. Dňa 17. decembra 1998 Ing.M.S..

(právny predchodca žalobkyne) osobne doručil žalovanému návrh na vylúčenie vecí z exekúcie, v ktorom sa uvádzalo, že dňa 16. decembra 1998 podal návrh na Okresný súd v Liptovskom Mikuláši, na základe ktorého sa vedie konanie pod sp. zn. 9 C 351/98, v ktorom preukazoval, že dňa 2. decembra 1998 odstúpil v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka od kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený Správou katastra L. M. pod č. V., na základe ktorej bol uskutočnený zápis vlastníckeho práva na LV č. X., k. ú. obce L. M. v prospech povinného Ing.J.N. Rozsudkom Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši zo dňa 22. januára 1999 sp. zn. 11 C 321/98 bolo vyslovené, že odstúpením predávajúceho Ing.M.S.. zo dňa 2. decembra 1998 je kúpna zmluva od začiatku zrušená. Doručením žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie dňa 17. decembra 1998, podanej na Okresnom súde v Liptovskom Mikuláši 16. decembra 1998, sa mal žalovaný zdržať pokračovania v exekúcii predajom sporných nehnuteľností a dražba vyhlásená dražobnou vyhláškou na deň 21. decembra 1998, mala byť zrušená. Žalovaný napriek tomu dražbu uskutočnil. Príklep udelený na uvedenej dražbe bol schválený uznesením Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši č.k. Er 844/98 zo dňa 27. januára 1999. Týmto konaním žalovaného vznikla Ing.S. škoda spočívajúca v zániku možnosti obnovenia vlastníckeho práva a zániku dispozičného práva v rozsahu akéhokoľvek nakladania s vecou. V čase konania dražby mal žalovaný vedomosť, že na nehnuteľnosti niekto iný uplatňuje právo vylučujúce vykonanie exekúcie. Na podnet Ing. M.S. žalovaný neprihliadol a ani neoznámil túto skutočnosť súdu, a to ani pred vykonaním dražby a ani pri podaní návrhu na schválenie príklepu. Oznámením Ing.M.S. o podaní žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie a návrhom na zastavenie exekúcie vznikla zákonná prekážka vykonania exekúcie predajom nehnuteľností, preto mal žalovaný po doručení návrhu na vylúčenie vecí z exekúcie dňa 17. decembra 1998 túto skutočnosť oznámiť súdu a navrhnúť povolenie odkladu exekúcie predajom predmetnej nehnuteľnosti podľa § 56 ods. 3 Exekučného poriadku do ukončenia konania o vylúčenie vecí z exekúcie pred Okresným súdom v Liptovskom Mikuláši sp. zn. 9 C 351/98. V zmysle § 33 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on, alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovedností, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Žalovaný vykonal exekúciu predajom nehnuteľnosti, ktorá nebola vo vlastníctve povinného a tým zasiahol do práv právneho predchodcu žalobkyne a spôsobil mu škodu. Žalobkyňa žiadala zaviazať žalovaného na náhradu škody vo výške 4 800 000 Sk titulom skutočnej škody, ktorá bola vymedzená úradnou cenou nehnuteľnosti určenou znaleckým posudkom Ing. L.F. zo dňa 6. novembra 1998 vo výške 1 853 790 Sk a ušlým ziskom, vyplývajúcim zo zániku práva speňažiť

nehnutelností podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve zo dňa 17. decembra 1998 vo výške 2 946 210 Sk (rozdiel sumy 4 800 000 Sk a sumy 1 853 790 Sk), pričom skutočná škoda a ušlý zisk spolu predstavujú škodu vo výške 4 800 000 Sk. Vznik škody bol daný skutočnosťou, že Ing.S. do uskutočnenia dražby a následným schváleným príklepom stratil akúkoľvek možnosť nakladať s vydraženou nehnuteľnosťou a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a výkonom exekučnej činnosti bola v samotnom postupe žalovaného, ktorý ako exekútor vykonal dražbu i napriek tomu, že mala byť zrušená a mal sa zdržať ďalšieho výkonu exekúcie vzhľadom na to, že už 17. decembra 1998 mu bol doručený návrh na vylúčenie veci z exekúcie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 28. marca 2007 sp. zn. 5 Co 417/2006 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Uznesením z 26. apríla 2007 sp. zn. 5 Co 417/2006 priznal zástupkyňi žalovaného JUDr. A.K. náhradu trov právneho zastúpenia v sume 285 981 Sk a zaviazal žalobkyňu zaplatiť jej náhradu týchto trov do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Uviedol, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď síce na zistený skutkový stav použil správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Vzhľadom na čas, kedy malo dôjsť k žalobkyňou tvrdenému protiprávnemu konaniu žalovaného bolo potrebné vychádzať z § 33 ods. 1 zák. č. 233/95 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení zákona č. 211/97 Z.z., zákona č. 353/97 Z.z. a zákona č. 240/98 Z.z. (ďalej len „EP“). Predpokladmi zodpovednosti podľa § 33 ods.1 EP je vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním exekútora pri výkone exekučnej činnosti, pričom protiprávnosť tohto konania musí vyplývať z porušenia zákonom ustanovenej povinnosti. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti pri objektívnej zodpovednosti musí súd vždy zisťovať, či nie sú dané dôvody na vylúčenie zodpovednosti exekútora (tzv. liberačné dôvody). Zo žiadneho ustanovenia EP výslovne nevyplýva, že by doručením žaloby o vylúčenie veci z exekúcie exekútorovi sa tento mal zdržať pokračovania v exekúcií predajom nehnuteľnosti a vyhlásená dražba mala byť zrušená, lebo vznikla zákonná prekážka vykonania exekúcie. Právny názor, na ktorý žalobkyňa poukazovala, a to, že exekútor je povinný počkať s vykonávaním exekúcie predajom veci až do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní o vylúčenie veci z exekúcie odvolací súd nepovažoval za správny. Nesprávny bol aj právny názor, že Ing.S. vznikla škoda spočívajúca v zániku možnosti obnovenia vlastníckeho práva a zániku dispozičného práva v rozsahu akéhokoľvek nakladania s vecou konaním žalovaného, ktorý dražbu uskutočnil, lebo z § 150 EP jednoznačne vyplýva, že vydražiteľ sa stáva vlastníkom draženej

nehnutelnosti ku dňu udelenia príklepu, o. i. až právoplatným rozhodnutím súdu o schválení udelenia príklepu. Ing.M.S. definitívne zanikla možnosť obnovenia vlastníckeho práva a zaniklo mu dispozičné právo v rozsahu akéhokoľvek nakladania s vecou nie konaním žalovaného (uskutočnením dražby), ale až dňom 1. marca 1999, kedy nadobudlo právoplatnosť uznesenie sp. zn. Er 644/98-14 z 27. januára 1999 Okresného súdu v Liptovskom Mikuláši, ktorým bolo schválené udelenie príklepu vydražiteľovi nehnuteľností. So zreteľom na uvedené preto nebol daný jeden zo základných predpokladov zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť medzi údajným protiprávnym konaním žalovaného a údajnou škodou vzniknutou žalobkyni. Skutočnosť, že v čase konania dražby žalovaný vedel, že na nehnuteľnosti niekto iný uplatňuje právo vylučujúce vykonanie exekúcie, avšak na podnet Ing.M.S.. neprihliadol a ani neoznámil túto skutočnosť súdu, a to ani pred vykonaním dražby a ani pri podaní návrhu na schválenie príklepu, že po doručení návrhu na vylúčenie veci z exekúcie 17. decembra 1998 mal túto skutočnosť oznámiť súdu a navrhnúť povolenie odkladu exekúcie predajom predmetnej nehnuteľnosti podľa § 56 ods. 3 EP do ukončenia konania o vylúčenie veci z exekúcie, nemala v prejednávanej veci právny význam. Samostatným uznesením zo dňa 26. apríla 2007, sp. zn. 5 Co 417/2006 rozhodol o trovách celého konania podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. a § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dňa 23. mája 2007 dovolanie žalobkyňa, ktorá žiadala rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Mala za to, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Vytýkala odvolaciemu súdu, že nesprávne uviedol, že zo žiadneho ustanovenia exekučného poriadku výslovne nevyplýva, že by doručením žaloby o vylúčenie veci z exekúcie exekútorovi, sa exekútor mal zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti. Žaloba o vylúčenie veci z exekúcie je procesným inštitútom slúžiacim na zabezpečenie neprípustnosti exekúcie a jej zastavenie. Exekútor je povinný v každom štádiu skúmať, či sa nevyskytli dôvody neprípustnosti exekúcie, a ak príde k záveru, že taký dôvod existuje, bez ďalšieho predloží vec exekučnému súdu na zastavenie exekúcie. Odvolací súd pochybil, keď „v nepočkaní“ exekútora s uskutočnením dražby nehnuteľnosti nevidel porušenie povinnosti pri výkone exekúcie. Mala za to, že nesprávny je i záver odvolacieho súdu, pokiaľ nezistil príčinnú súvislosť medzi nezákonnou dražbou exekútora a následkom, ktorý vznikol ako škoda, spočívajúca v zániku dispozičných práv Ing. S. Žalobkyňa uviedla, že v predmetnej veci išlo o výlučnú zodpovednosť za škodu zo strany exekútora, a nie o výlučnú zodpovednosť štátu. Schválenie príklepu bolo len následkom nezákonného postupu exekútora, pokiaľ by exekútor počkal

s uskutočnením dražby, nemal by čo exekučný súd schvaľovať. Žalobkyňa napadla dovolaním aj uznesenie odvolacieho súdu, ktorým priznal JUDr. A.K., advokátke žalovaného náhradu trov konania, nakoľko výrok uznesenia je v rozpore so súdnou praxou, pretože v ňom chýba, že právo na náhradu trov patrí úspešnému účastníkovi.

Žalovaný vo svojom vyjadrení žiadal dovolanie zamietnuť a priznať náhradu trov dovolacieho konania. Uviedol, že nevykonanie exekúcie je možné iba na základe právoplatného rozhodnutia súdu o odklade exekúcie. Dotknutá tretia osoba sa mohla brániť v zmysle exekučného poriadku, ale svoje práva nevyužila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Uvedené zákonné ustanovenie § 237 O.s.p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dôvodom, zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odňala možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva, ktoré sú mu priznané za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznával.

Dovolací súd dospel k záveru, že konanie odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie je postihnuté vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p.; podľa odvolacieho súdu totiž postupom odvolacieho súdu bola žalobkyni odňatá možnosť konať pred súdom.

Dovolací súd je toho názoru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nespĺňa atribúty zásad spravodlivého konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento považoval nárok žalobkyne za nedôvodný a zamietol ho len s poukazom na skutočnosť, že zo žiadneho z ustanovení Exekučného poriadku výslovne nevyplýva, že by doručením žaloby o vylúčenie vecí z exekúcie exekútorovi, sa mal tento zdržať pokračovania v exekúcii predajom nehnuteľnosti a vyhlásená držba mala byť zrušená. Ak preto žalovaný pokračoval v exekúcii, nedošlo k naplneniu predpokladu zodpovednosti za škodu, a to príčinnej súvislosti medzi údajným protiprávnym konaním žalovaného a údajnou škodou vzniknutou žalobkyňi. Z napadnutého rozsudku však nie je možné zistiť, z čoho odvolací súd uvedené skutočnosti

vyvodil a akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol konkrétne okolnosti spochybňujúce právne úvahy súdu prvého stupňa o ním priznanom nároku. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd sa zodpovedajúcim spôsobom nevysporiadal s právnym záverom súdu prvého stupňa, z ktorého tento súd vychádzal pri rozhodovaní o uplatnenom nároku na náhradu škody. Pre absenciu dôvodov preto odôvodnenie jeho rozsudku v dovolaní napadnutom výroku nemožno považovať za zodpovedajúce zákonu.

Uvedená skutočnosť, že došlo v konaní k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na uvedené nedostatky v odôvodnení dovolaní napadnutého výroku rozhodnutia, pre ktoré je toto rozhodnutie nepreskúmateľné, musel dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.). Ako od zrušovaného rozhodnutia závislé (§ 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) zrušil tiež uznesenie, ktorým bolo v danej veci rozhodnuté o trovách konania.

Pre ďalšie konanie, na ktoré sa vec vracia z vyššie uvedeného dôvodu odvolaciemu súdu, dovolací súd poznamenáva, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí (§ 2 Exekučného poriadku). Exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle. Pri výkone svojej činnosti je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, zákonmi, inými všeobecne záväznými predpismi vydanými na ich vykonanie a rozhodnutím súdu vydanom v exekučnom konaní (§ 3 Exekučného poriadku). V súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (§ 5 Exekučného poriadku).

Zodpovednosť exekútora za škodu spôsobenú ním alebo jeho zamestnancami v súvislosti s vykonávaním exekučnej činnosti podľa Exekučného poriadku je upravená v § 33 ods. 1 tohto poriadku ako objektívna zodpovednosť bez ohľadu na jeho zavinenie. Podľa tohto ustanovenia, exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanci v súvislosti činnosťou podľa tohto zákona. Exekútor sa zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia,

ktoré možno od neho požadovať. Pod pojmom „vynaloženie všetkého úsilia“ je potrebné rozumieť každú možnú starostlivosť, ktorú by bolo možné za daných podmienok konkrétneho prípadu vyvinúť, aby sa zabránilo vzniku škody. Podľa citovaného ustanovenia predpokladmi zodpovednosti súdneho exekútora je vznik škody a príčinná súvislosť medzi vznikom škody a jeho protiprávnym konaním pri výkone exekučnej činnosti, pričom protiprávnosť tohto konania musí vyplývať z porušenia zákonom ustanovenej povinnosti. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti pri objektívnej zodpovednosti, musí súd vždy zisťovať, či nie sú dané dôvody na vylúčenie zodpovednosti exekútora (tzv. liberačné dôvody).

Úlohou odvolacieho súdu v ďalšom konaní bude dôsledne a presvedčivo vysporiadať s otázkou objektívnej zodpovednosti žalovaného ako súdneho exekútora v predmetnej veci z hľadiska hore uvedených ustanovení Exekučného poriadku.

K tomu dovolací súd navyše poznamenáva, že i teoretická právnická literatúra sa prikláňa k povinnosti exekútora počkať s vykonaním exekúcie v prípadoch podania excindačných žalôb. Tak napr. podľa J. Mazáka (Komentár k Exekučnému poriadku, IURA EDITION, 2003) exekútor je povinný počkať s vykonávaním exekúcie predajom veci až do právoplatného rozhodnutia súdu v konaní o vylúčení veci z exekúcie. Rozsudkom súdu, ktorým sa takejto žalobe vyhovel, je exekútor viazaný a musí ho bezodkladne predložiť na zastavenie (čiastočné) exekúcie exekučnému súdu ak dôjde k zamietnutiu žaloby o vylúčení veci z exekúcie alebo k zastaveniu konania z procesných dôvodov, exekútor pokračuje vo výkone exekúcie bez toho, aby o výsledku exekučný súd upovedomoval.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znovu aj o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. júna 2009

JUDr. Ladislav Górász, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková

